

Sygn. akt V CSK 273/19

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa D.R.
przeciwko Skarbowi Państwa-Zakładowi Karnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:**
- 2. przyznaje radcy prawnemu K.T.S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powoływał się na nieważność postępowania oraz oczywistą

zasadność skargi. Nieważność postępowania, zdaniem skarżącego, ma wynikać z pozbawienia go możliwości obrony jego praw przez oddalenie jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w postępowaniu przed I i II instancją, a także niedoprowadzanie go na rozprawy, co uniemożliwiło mu obronę jego praw. Nieważność postępowania jednak nie zachodzi, bo jak wynika z akt sprawy (k. 1427) powód ustanowił profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym, który zresztą wziął udział w rozprawie. Z kolei skarga ma być oczywiście uzasadniona ze względu na to, że choć uznano niektóre okoliczności faktyczne wskazywane przez powoda za prawdziwe, to jednak oddalono jego roszczenie. Trzeba zauważyć, że kwestia naruszenia dóbr osobistych, a zwłaszcza przyznania w związku z tym zadośćuczynienia, ma charakter ocenny - wymaga uwzględnienia całokształtu stanu faktycznego sprawy. Takiej też oceny dokonały w tej sprawie sądy *meriti*. Choć zatem rzeczywiście wystąpiły okoliczności, które, odseparowane od pozostałych, mogły świadczyć o naruszeniu godności powoda, to jednak inne okoliczności (podejmowanie interwencji przez władze więzienia celem poprawy sytuacji) prowadziły do ostatecznej oceny, że zadośćuczynienie nie przysługiwało. Ponadto oczywista zasadność skargi ma wynikać z nieudowodnienia niehumanitarnych warunków w celi, gdy jednocześnie oddalano wnioski dowodowe powoda. Trzeba jednak podkreślić, że oddalenie wniosków wynikało z faktu udowodnienia, co sądy przyznały, okoliczności dotyczących stanu celi etc., a jedynie w ocenie sądów zbyt dalekie byłoby twierdzenie, że konstytuują one niehumanitarne warunki, tym bardziej, że rzeczywiście za okres, za który dochodzone było zadośćuczynienie, powód nie udowodnił przeludnienia w celi. Wreszcie o oczywistej zasadności skargi ma świadczyć uznanie leczenia powoda za prawidłowe bez zasięgnięcia opinii biegłych. Zauważyć trzeba, że sprawa nie dotyczyła roszczeń wynikających ze szkody wyrządzonej przez to leczenie, zatem, wyłącznie z perspektywy naruszenia w ten sposób dóbr osobistych powoda, opinia biegłych była zbędna.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

as]

jw

